

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Am. Linn
Sw

Benljud från Lyran

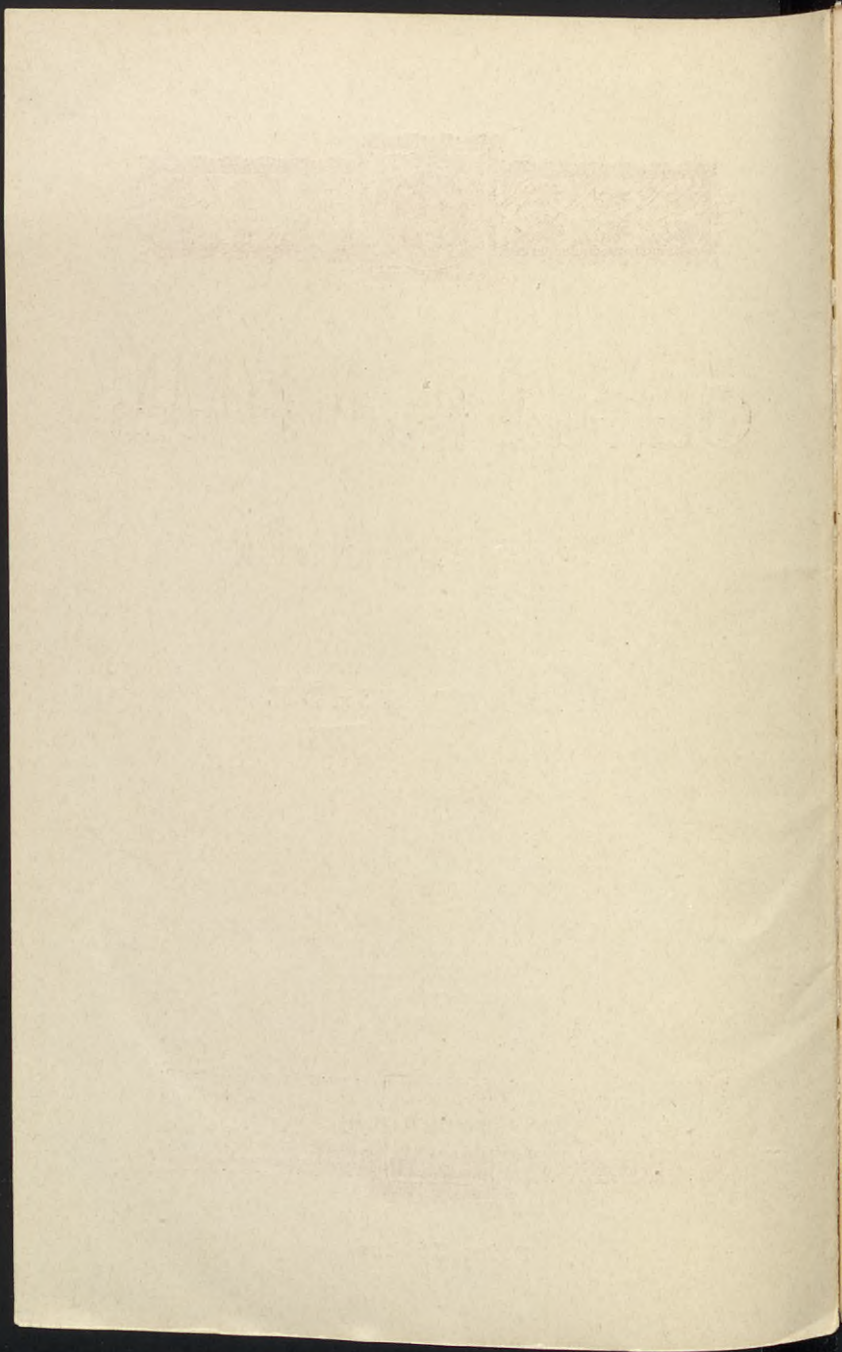
SKALDEMINNEN

AF

ALFRED SCHÖN.

Pris: 75 öre.

GENLJUD FRÅN LYRAN

SKALDEMINNEN

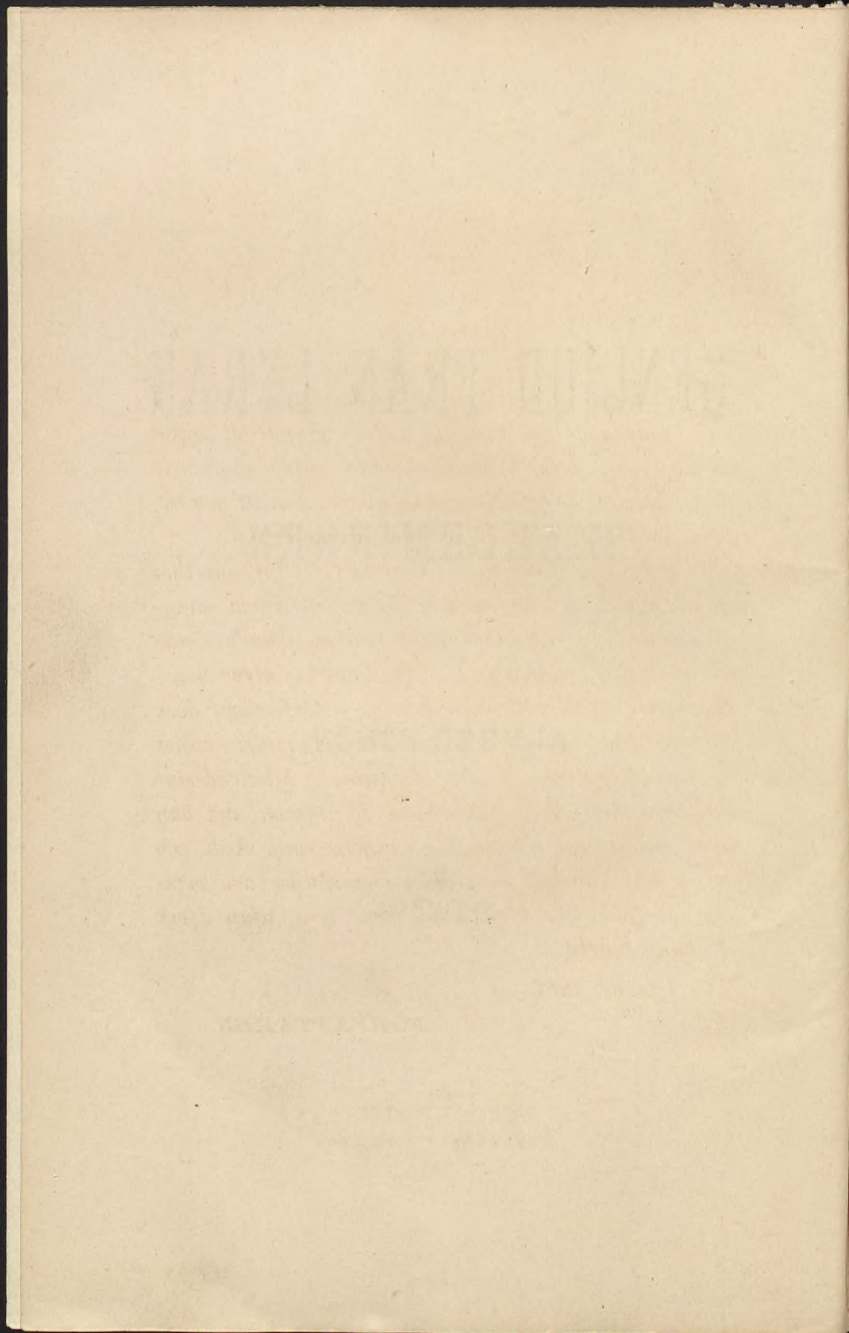
AF

ALFRED SCHÖN.

STOCKHOLM
CENTRAL-TRYCKERIET
1886.

FÖRORD.

De flesta af närliggande skaldestycken hafva i tidningar och tidskrifter förr framträdt inför allmänheten, men förenas härhos med några af förf:s hittills ej offentliggjorda sånger, för att gemensamt med dem bilda en diktens minneskrans.

Det är väl sannt, att tidehvarfvets föränderliga smak hotar för närvarande äfven neddraga sånggudinnorna till hvardagslifvets realism, ehuru deras ursprungliga uppgift var att förflytta oss **öfver** hvardagslifvets äflan och omsorger; men förf. vågar dock tro, att ännu finnas i gamla Sverige många vänner af skaldekonstens lyriska stämning. Förreträdesvis för dem ber då undertecknad få nämna, det han känt sig manad sjunga för sångens egen skull och att de här samlade skaldeminnena således äro verkliga genljud icke blott från hans lyra, utan äfven ur hans **hjärta**.

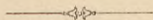
Upsala, 1885.

FÖRFATTAREN.

INNEHÅLL:

	Sid.
Snösparfven på Spetsbergen	5
Den sälla dagen	6
Till en tjänarinna på dess 100:de födelsedag	9
Till hofsångerskan fru Louise Michaëli	10
Till en nattvardsyngling	12
Den sällsamma blomman	13
Farväl till Charlotta	15
Gasellen på Fridhem	16
Vid prinsens af Vasa död.....	18
Till professorn och skalden C. W. Böttiger	20
Vid påfven Pius IX:des död	21
Kristian Tyrann på Sönderborgs Slott	23
Vid Giuseppe Garibaldi's död	25
Till fjärlarne.....	27
Den 13 Maj 1885	28
Den döende skalden	30

Snösparfven på Spetsbergen.*

Hvi dröjer du uti den kulna nejd,
Där blåst och kyla mot dig föra fejd?
Hur kan så nöjd och lugn i snön du vara,
Fast havvets stormar på ditt kvitter svara?
I kalla granskapet af nordens pol
Du får ej glädja dig åt vårens sol!

När söderns fågel stämmer glädtigt opp
Sin jubelsång i mandelträdet topp,
Du ser ditt lif bland klipporna förflyta
Och vill med söderns sångare ej byta,
Du vill ej blifva lagerskogens gäst,
Ty i din öde värld du trifs dock bäst.

---

* De genom polar-resorna så bekanta öarna i Norra Ishafvet.

O måtte människan, som äflas så
 Att rang och rikedom och nöjen få,
 Guds stora vishet där vid polen ära
 Och af en ringa, okänd snösparf lära
 Att med det lilla vara ständigt nöjd
 Och se i hvad som *är* sin vinst, sin fröjd!

Den sälla dagen.

Farväl, Armida,
 Farväl, min syster,
 Jag är ej mera,
 Som fordom, dyster,
 Det är min dödsdag, min segerdag,
 Ack, hvem är lycklig, om icke jag?

Tryck sista kyssten
 Uppå min panna,
 Ej länge får jag
 Än hos dig stanna,
 Ty snart, ack snart skall mitt bröllop stå
 I himlaloftet, det sköna, blå.

Ljuft är att flytta
 Till edens vårar
 Från jordens törnen
 Och jordens tårar,
 Från hån och smälek och grymt förtal,
 Från jordens löften och jordens kval!

Mitt hjärtas längtan
 Och ärelystnad
 Ej skola väckas
 I grafvens tystnad;
 Ack, hvad mig tjusat och plågat förr,
 Det släpps ej in genom grafvens dörr.

Dit vill jag ensam
 Nu stiga neder,
 Ånej! den vägen
 Ju *uppåt* leder,
 Till änglasalen, där stoftets kvalm
 Ej hinner fläkten från fridens palm.

Du får ej klaga,
 Du får ej sörja,
 Mitt lif ej slutas,
 Nu skall det *börja*,
 Hvad förr jag lefvat, var smärta blott,
 Nu är jag lycklig, och säll min lott!

Bort, jordisk ära,
Bort, jordisk vinning!
Du, hulda syster,
Bind kring min tinning
Den fagra, doftande myrtenkrans,
Min *rätta* ära, min *rätta* glans!

Där bortom solens
Och månens skimmer
Jag, glad och hänryckt,
Mitt mål förnimmer!
Jag ser ej mörkret, blott ljusets skatt
I skuggors rike, i grafvens natt!

Farväl, Armida,
Farväl, min syster,
Jag är ej mera,
Som fordom, dyster,
Det är min dödsdag, min högtidsdag,
Ack, hvem är lycklig, om icke *jag*?

Till en tjänarinna *

på dess hundra födelsedag.

Du trogna, vörnadsvärda,
 Som sekelprof bestått
 Och som med kraft och heder
 Igenom profvet gått,
 Dig egnar jag min hyllning,
 Min enkla sång i dag;
 Ack, bättre dina minnen
 Visst prisa dig än jag!

Ett sekel synes mycket
 För stoftets arma slaf,
 Men är dock blott en droppe
 I evighetens haf,
 Och därför kan den gamla,
 Fast lifvets väg är tung,
 Uti sin själ, sitt hjärta
 Förblifva evigt ung.

---

* Den trotjänarinna, som här åsyftas, var vid sin död i December 1872 nära 103 år gammal och för öfrigt Stockholms äldsta fruntimmer. Född på Adolf Fredriks tid, hade hon lefvat under 8 konungars regering.

Ja, ung är män'skoanden,
 Som opp mot målet ser
 Och tror, att bortom tiden
 En härlig vårsol ler.
 Hell därför dig, du *unga*,
 Som pryds af silfverhår
 Och smakat lifvets växling
 I *hundra* snabba år!

Till första hofsångerskan fru Louise Michaëli
 vid dess enda barns död.

Mins du den dag, då under kyrkans hvalf
 Du sjöng min sång* om Påskens fröjd och
 lycka?

Om dödens glädje (ack! ej skef och half
 Lik den som *synes* stoftets dalar smycka)?
 Mins du den sången? Af ditt föredrag
 Den fick en högre glans, ett högre värde,
 Fick af din stämma färg och fick behag,
 Men kanske ock du af den sången *lärde*?

---

* *Påsk-Aria*, utförd af fru Louise Michaëli vid en kyrkokonsert den
 30 Maj 1867.

Ja, kanske lärde du utaf min sång,
 Att lifvet icke släckes ut i döden,
 Att anden, som på jorden känner tvång,
 Flyr lycklig opp mot himlens ljusa öden?
 Att älskadt barn, som döden från dig slet,
 Får uti Påskalammets sken sig sola?
 Ty *det* är Påskens ljufva hemlighet,
 Att, fast vi dö, vi evigt lefva skola.

Hvad är väl jorden, som vi vandra på?
 En tummelplats för lidelser och nycker;
 En skådeban, där endast ränker rå,
 Och afund kronan ifrån äran rycker,
 Där vänner svika oss och lyckan flyr,
 Där stöden, som vi byggde på, ses falla,
 Där tviflets Midgårdsorm, som förr, ej skyr
 Att öfver världen spruta ut sin galla.

Väl mycket godt ges stundom kungars borg,
 Och mycket godt blef låga hyddan gifvet,
 Men grundton, medgif det, är likväl sorg
 Uti den dröm som kallas män'skolifvet.
 Ack, skådebanan bortom dödens land
 Är mycket skönare att få beträda:
 Där tärs ej friden utaf hatets tand,
 Där åt vår framgång änglarne sig gläda!

Att lämna bakom sig all strid, allt kif,
 All sorg, all oro, bitterhet och ränker,
 Att få stå opp till nytt, förklaradt lif,
 Det är det glada bud oss Påsken skänker.
 Sörj därför ej, men tänk uppå min sång,
 Som flög kring templet på din stämmas vingar:
 Ditt barn, det *leffer!* Sjelf, Louise, en gång
 Du till dess möte himmelskt lycklig svingar!

Till en nattvardsyngling

med en bönbok.

Ben bok jag dig i dag vill anförtro
 Ej ämnad är till ögonblickets ro,
 Till denna fröjd, som några stunder brinner
 Och i sin egen tomhets natt försvinner,
 Ack nej! min bok, den har ett högre mål
 Än ytligt nöje eller vanskligt prål,
 Dess gagn skall följa dig i alla skiften
 Uppå den väg, som leder fram mot griften
 Och, bortom den, till andens rätta hem,
 Det himmelskt härliga Jerusalem.
 Min bok, hur obetydlig den må tyckas,

Dock ju af evigt rika skatter smyckas
 Och har en uppgift, mer än mången skön,
 Ty den dig lär att nalkas Gud i bön.
 O gode yngling, må du då ej hasta
 I tanklös yra den förbi och kasta
 De äkta pärlor för de falska bort!
 Bygg ej på lifvets vår, den är så kort,
 Bygg ej på njutningars och nöjens vimmel,
 Som skymmer för din blick ditt mål, din him-
 mel,
 Men bygg på bönen, sådan grund är sann,
 Och ingen sig af den besviken fann!

Den sällsamma blomman.

En sällsam blomma ville jag dig räcka,
 En präktig ros, som kan hvar längtan släcka,
 Ty plockad är hon i en himmelsk gård
 Och fostrad är hon i en ängels vård.

Förnöjsamhet, så heter denna blomma:
 Till män'skors lycka och till män'skors fromma
 Hon slungas ut af en barmhertig hand
 Från himlens vår till jordens höst ibland.

Den blomman frågar ej, om du har snille,
Om du är medlem af ett fräjdadt gille,
Hon frågar ej, om du har ryktets lof,
Om du din tid förnött vid praktfullt hof,

I uselt tjäll, där nödens tårar rinna;
Hon frågar blott, om du vill medlet vinna
Att vara stor och stark och utan knot
Ta ödmjukt ödets hårda slag emot.

Till denna storhet genom sorg man öfvas,
Man måste lida, luttras, plågas, pröfvas,
Ja, att den underbara blomman få,
Man bör med Dante genom skärseld gå.

Men bor en gång den blomman i ditt sinne,
Hon återkallar troget i ditt minne
Hvar himmelsk fröjd, som ej af gränser vet,
Hvar härlig dröm, hvar salig hemlighet.

En sällsam blomma ville jag dig räcka,
En präktig ros, som kan din längtan släcka,
Ty plockad är hon i en himmelsk gård
Och fostrad är hon i en ängels vård!

Farväl till Charlotta.

† den 20 Febr. 1874.

Är det väl sannt? De väna, milda dragen
 (Ett ädelt uttryck af en ädel själ),
 Som mången gång jag blickat på, betagen,
 De gömmas nu i grafvens famn så väl?

O säg, är det väl sannt, att lena rösten,
 Som lät mig glömma mödor och besvär,
 Som uti smärtans stunder gaf mig trösten,
 Nu genom dödens köld förstummad är?

Farväl, du älskade, du evigt kära,
 Som var min vår än i din ålders höst!
 Till sista boningen jag fick dig bära,
 Det var ändå en tröst, en sorglig tröst!

Man sagt mig, himlen brukar stundom rövva
 Ifrån oss skatter, som vi dyrast ha,
 För att på sorgens, sakna'ns väg oss pröfva
 Och sedan säkrare oss *uppåt* dra.

Ja, jag vill tro, att det var himlens mening
 Att blott en liten tid oss skilja åt,
 Och se'n, o moder, hvilken glad förening
 Uti det land, där ej fins sorg, ej gråt!

Väl syns hon sällsam, lifvets mörka gåta,
 Och dödens syns ej häller mycket klar,
 Men låt mig hoppas, det skall män'skan båta,
 När Skaparn täckelset från gåtan drar.

I detta hopp jag vill ej fåfängt klaga,
 Men ständigt i mitt hjärta äga dig,
 Du hädangångna, som fick frigjord draga
 Mot ljusa målet öfver eterns stig!

Gasellen på Fridhem.*

(Till prinsessan Eugénie.)

Förd af Försynens eller slumpens hand,
 Kom en gasell från österns sagoland
 Till »Fridens Hem» på Tjelvars sköna ö
 Att glädja sig åt våren där och — dö.

---

* Till detta skaldestyckes rätta förstånd får upplysas, att i parken å prinsessan Eugénies sommarvilla Fridhem på Gotland sågs år 1877 en gasell, som, anförtrödd åt furstinnans vård och föremål för hennes välvilliga omsorger, likväl dog innan sommarens slut.

Ack ja, furstinna, han det hade godt
 Hos dig, du milda, men allt skapadts lott
 Är lefva fjärlins, ögonblickets lif
 Och sedan lämna jordens fröjd och kif.

Liksom gasellen uppå Fridhems strand,
 Vi alla stå en stund i rosenband,
 Men bandet brister, och vi ila bort
 Från jordens lif, så vanskligt och så kort.

I rätta »Fridhem» ju vi hoppas då
 En oförgänglig, verklig lycka få;
 Hvem vet, om ej af Skapar'ns allmaktshand
 Ges *djurens* själar ock ett bättre land?

Ty djuret, fast det ej med ord och tal
 Kan återge sin fröjd och sina kval,
 Dock, liksom män'skan, trängtar efter mer
 Än hvad det tränga jordelifvet ger.

Kanske i andevärldens blomsterpark
 Gasellen ilar nu, förskönad, stark,
 Och hoppas att, betagen stoftets tvång,
 Bli smekt utaf din hand ännu en gång!

Hur därmed vare, jag ej grubbla vill;
Ett vet jag visst: Din godhet räcker till
 För alla och för allt uppå din väg,
 Är detta kall ej ljuft? furstinna, säg!

Gasellens saga torde ej bli lång,
 Hans minne skall blott lefva i min sång,
 Men af »prinsessan» uppå Tjelvars ö
 Skall, så mig anar, minnet snart ej dö!

Vid prinsens af Wasa död

den 6 Aug. 1877.

Från stormarne på tidens vilda haf
 Den siste Wasa stigit i sin graf,
 Den grafven bäddats ej i fosterjorden *
 På Mälarstranden i den höga nordn;
 Men lika godt hvar mullen tas ifrån,
 Ljuft sofver nu den trötte kungason!
 En gång mot honom Svea blicken vände

* Prinsens af Wasa stoft jordfästades i tyska staden Oldenburg, hvarifrån det först sju år senare fördes till Riddarholmskyrkan i Stockholm.

Förhoppningsfullt och blott i honom kände
 Den arm, som skulle hjälpa opp igen
 Det svenska statsskepp utur bränningen.
 Men annorlunda var Försynens vilja,
 Från land och kungakrona måste skilja
 Sig Wasaprinsen, och på fjärran strand
 Han därför tankfullt suckade ibland:
 »Säg, sköna Sverge, hvad mot dig jag brutit,
 Säg, älskade, hvi *mig* du har förskjutit?
 Ej tog *jag* i din ofärd någon del,
 Och son ej plikta bör för faders fel!»
 Men allt det där är nu förbi; han drömmer
 En bättre dröm därofvän skyn och glömmer,
 Från kronans glans och kronans börda fri,
 Den hjärtats strid han fordom lefvat i!

Tag, Wasaättling, nu i dessa rader
 Min sista helsning! Där hos ljusets Fader
 Du kanske har en aning om min sång,
 Tag då mitt varma tack på samma gång
 För hvad du mig i detta lifvet gjorde!
 Besannadt rikligt nu du finna torde
 Hvad i ditt öra jag har hviskat förr
 Om »bästa kronan» bakom grafvens dörr!

Till professoren och skalden C. W. Böttiger

några år före hans död.

Vi är din lyra stum? Är svanesången
Den enda sång vi vänta få af dig?
Nej, än din skaldekraft ej ligger fången,
Än kan din ande pröfva Febi stig!

De toner, som du fordom rikligt strödde
För vinden ut att tjusa land och stad,
De vittna alla ju, att hos dig glödde
En ädel själ, om ock ej alltid glad.

Du, som befryndad var med skaldekungen,
Med Sveas ära, Fritiofs bard, Tegnér,
Du är ej än till evig tystnad tvungen,
Du får ej än din lyra lägga ner!

Du var den förste, som min tanke ledde
Till Ariostos färgprakt, Tassos brand,
Du var den förste, som min själ beredde
Till färd igenom Dantes sagoland!

Se'n dess ha år försvunnit fort (ej finnes
 Ju någon bot emot förgängelsen?),
 Men tacksamheten flyktar ej! Jag minnes
 Den ljufva skald, min lärare och vän.

Med sydländsk glöd än tala du till norden,
 Som tror på ungdom i din harpas slag!
 Väck än en gång till lif de sköna orden,
 Hvarmed du fordom tjusat oss en dag!

Vid påfven Pius IX:des död

den 7 Februari 1878.

Nu sjelfva påfven följt naturens lag
 Och utbytt mot den tränga sarkofag
 Sin stolta plats på helga Petristolen!
 Det var med Pius som det är med solen:
 Att lysa högt, men tvingas sist ändå
 Att ned bland nattens dunkla skuggor gå,
 Ty döden, utaf alla jordens makter
 Den ofelbaraste, skyr inga trakter,

Skyr icke rang, ej rikedom, ej börd,
 När han sin lie hvässat har till skörd.
 Ja, döden, ledd utaf sin herrskarvilja,
 Ej ännu vetat mellan offren skilja;
 Om offret fattigdomens trasor bar,
 Om det sågs prydt med krona, med tiar,
 Om gammalt eller ungt, det fick ej fråga,
 Det *måste* genom grafvens portar tåga.

Hell, kyrkofurste! Från ditt kära Rom
 Du flyttat till en högre helgedom,
 Från jordens lidanden och jordens strider
 Du in i segerkyrkan trädt omsider
 Och kanske där med andra blickar ser
 På religionens meningsgriller ner!
Din kyrka städse ville du försvara
 Mot hvarje inre, hvarje yttre fara,
 Och eftervärlden prisa skall det mod,
 Hvarmed du midt i vilda stormen stod.
 Hur hopen skrek, hur hatets dolkar höjdes
 Mot gamle Pius, Pius dock ej böjdes,
 Ty, sjelf du sagt det, påfven är en man,
 Som stundom *stappla*, men ej *falla* kan.
 Ja, upprätt, upprätt sågs du länge dröja
 Och blott för döden tvangs till sist dig böja.

Se, vaxljus brinna! Nu i sorgens skrud
 Rom böjer vördsamt knä för kyrkans fader,
 Men nordens son, som om din död fått bud,
 Sin helsning bringar dig i dessa rader!

Kristian Tyrann på Sönderborgs slott.

Stäng gluggen, dvärg, att det må blifva natt,
 En kolsvart natt lik den, som ständigt rufvar
 Uti mitt innersta, där fridens skatt
 Blef listigt stulen af de arga tjufvar,
 Som kallas samvetskval, där stormens dån
 Vill alla andra toner öfverljuda!
 I hemska minnen, sluten med ert hån,
 Ack, hören opp att till er fest mig bjuda!

Och du, min ädla, dygdiga gemål,
 Du fagra lilja från den spanska jorden,
 Hvars väsen sårades mot mitt af stål,
 Hvars ungdoms vår frös hastigt bort i Norden,
 O att jag här dig ägde! Som din slaf
 Jag vid din fot dig skulle be förlåta,
 Men ack! du hvilar i din lugna graf,
 Och jag, tyrannen, djäfvuln, kan blott gråta!

Dock icke *endast* gråta! Jag ock kan
 Beslutsamt, modigt brottas med mitt öde,
 Ty fast ej konung mer, är jag en man,
 Som lider, men ej dränks i tårars flöde.
 Ej skall jag *falla* under ödets slag,
 Om ock jag måste för dess makt mig *böja*,
 Ack, än emot en lycklig framtids dag
 Jag, midt i smärtan vågar tanken höja!

Ja, hoppets ängel öfver mycket rår,
 Och hur än farans spöke mot mig gapar,
 Jag har ett svärd, som det på flykten slår,
 Ett svärd som ofta mannens öde skapar:
 Det svärdet heter *vilja* och ger mod
 Att, när det gäller, käckt mot hindren strida,
 Och, fast det stundom sölat sig i blod,
 Det ger mig kraft att ångrens plågor lida.

Tack, himmel, tack för ångrens ljufva tröst,
 Tack, Frälsare, som syndar'n ej förskjutit!
Din skall jag vara i min ålders höst,
 Se'n hittills jag af världens lust blott njutit!
 Väl återvins blott långsamt fridens skatt,
 Men mig den finner till förbättring färdig,
 Se! ljuset uppgår, och i tornets natt
 Är Kristian ännu kunganamnet värdig!

Vid Giuseppe Garibaldi's död

d. 2 Juni 1882.

Nu är din långa segerbana slut,
 Nu, tappre krigare, du kämpat ut!
 Visst ofta gick din väg mot ärans höjder,
 Men nu, så vill jag tro, du hunnit fröjder,
 Som öfverträffa i förädlad glans
 Din jordelefnads rika minneskrans.

Italiens stolthet, länge skall din lager
 I ryktets häfder glänsa ljus och fager,
 Hälst du ej gjorde till ditt *högsta* mål
 Kanonens dunder eller klingans stål!
 Du ville straffa dem som oss förtrycka,
 Men visste dock, att världens sanna lycka
 Och fridens ros, den kostliga klenod,
 Ej spira opp ur strömmar utaf blod.
 Ja, sjelf du sagt, att ej af lust att *strida*
 Du dragit hjältesvärdet ur dess slida,
 Men blott af lust att på ett värdigt sätt
 Mot våldet skydda hvarje laglig rätt.

Väl var du ingen slafvisk son af kyrkan,
Det sanna, ädla gaf du dock din dyrkan.
Det fins en tro, som, hätsk och afundsam,
I andligt högmod går sin bana fram
Och, ofördragsam, aldrig vill besinna,
Att man på *flera* sätt kan målet hinna;
En *sådan* tro var icke värdig dig,
Som just mot andens grymma tvång fört krig!
Du trodde dock, att bortom jordens nejder
Och jordens äflan, jordens split och fejder
Det fins en Makt, som hör vårt böneljud,
Hvad ock han kallas: Buddha eller Gud!

Välan, min Garibaldi, njut din hvila
I rikligt mått nu, se'n ock du fått ila
Från jordens strider, oro och förtal
Till hjältars bästa hem, Valhallas sal!
Du kanske där i himlens loft, det höga,
Ser lifvets gåta löst för själens öga,
Din sista strid härnere är förbi,
Nu, frihetshjälte, är du *verkligt* fri!

Till fjärilarne.*

Ej välbetänkt var mitt beslut
 Den gång jag sände eder ut
 Bland världens stormar, världens snaror
 Och tadelsjukans alla faror!

Ack, edra vingar, svaga, små,
 Ej ville rätt till flykt förslå,
 I borden dött uti mitt hjärta
 Som blomman dör hos modren Härta.

Väl sågs en vänlig blick ibland
 Er följa genom sångens land,
 Dock fruktar jag, att solens flöden
 Sitt guld ej stänkt kring edra öden.

På sommarvindar förda fram,
 I flydden tvångets stoft och dam,
 Men tvånget dock sökt gränser sätta
 För eder färd, den ljusa, lätta.

---

* En af förf:s äldre diktsamlingar.

Af stundens nyck dras ofta ner
 Hvad sig för mängdens tycken ter,
 Och den, som *alla* vill förnöja,
 Må overksam i dunklet dröja.

Dock leddens I, det är min tröst,
 Af ingen falsk förhoppnings röst,
 Er mening aldrig var att blända
 Med fägring, som så snart tar ända.

I villen dö vid dagens slut,
 Och eder önskan fördes ut;
 Likt fjärilns lif, så män'skolifvet
 I vansklighetens bok står skrifvet!

Den 13 Maj 1885.

(Med anledning af Linnéstodens aftäckning i Stockholm.)

Af hög och låg, af gammal och af ung
 I dag är firad nordens blomsterkung,
 Den hyddans son, som Sveas ära blef
 Och in sitt namn i ryktets häfder skref!

Ja, vår Linné nu dagens hjälte är,
 Dock ej blott dagens, han blir Norden kär,
 Så länge vetenskaper finnas till,
 Så länge man det ädla ära vill.

Ej alltid ljus var banan, där han gick
 Med viljans styrka och med snillets blick,
 Men det är en gång så: hvar storhets lott
 Är att nå målet genom strider blott.

Väl många fatta tingens skönhetslag
 Och röras djupt af blommornas behag,
 Men att i blommans *väsen* skåda in,
 Den siarblicken var, Linné, blott *din!*

En fläkt från himlen, själens fosterland,
 Gaf åt ditt snille ju dess rika brand,
 Och världen, undrande och tjusad, såg
 Hur du drog fram på idel segertåg.

Men ödmjuk du förblef uti din själ,
 Ty, enkla storhet, du har vetat väl,
 Att äran af din seger tillhör Gud
 Och att blott *Han* ger anden snillets skrud.

Vi samlats, rödda, kring din ärestod,
 Och säkert mången fattats utaf mod
 Att här på pröfningarnes törnestig
 I viljekraft och segrar likna dig!

Den döende skalden.

Farväl, min ljufva vän, min arma lyra,
 Slut är din längtan, slut är ock din yra,
 Vål var han ljus, den värld du lefvat i,
 Men allt det där är nu förbi, förbi!

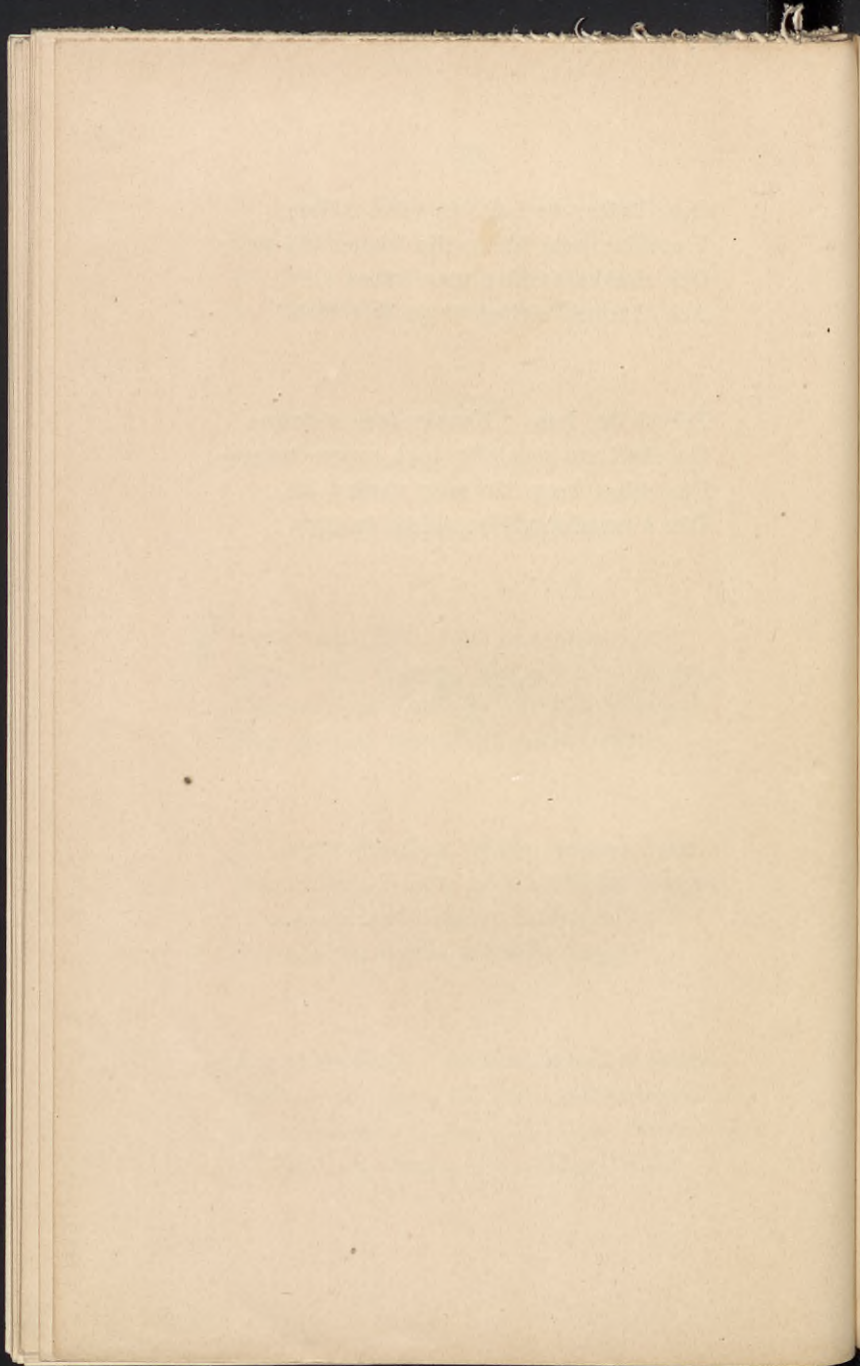
Allt skall förintas: sjelfva sångens lycka
 Och lyckans sånger dödens fläktar trycka,
 O hvad en ande måtte kännas fri,
 När jordens dimlif är förbi, förbi!

Nog skönt det är i diktens skepp att gunga
 Och om allt sannt, allt godt, allt ädelt sjunga,
 Men snart ur sångens värld dock drifvas vi,
 Ty *här* hvar lycka är en gång förbi!

Och därför är bäst att icke svärma
I världar, som blott vilja himlen *härma*
Och skänka frukter utan kärna i,
Ack, härmad sällhet är ju fort förbi!

Farväl då, lyra! Kanske åter strängas
Du skall en gång där inga sorger trängas,
Där saligt hopp får salig visshet bli,
Där himmelsk glädje aldrig är förbi!

1001851324

